

על ראשי העם הקדוש.
 איך עולה בדבור? שהרי
 בהתחלה, כשכן אדם קם בבקר,
 יש לו לברך לרבנו בשעה
 שפקח עיניו. איך מברך? כף היו
 עושים חסידים ראשונים: נטלה
 של מים היו נותנים לפניהם,
 ובזמן שמתעוררים בלילה,
 רוחצים ידיהם, ועומדים
 ועוסקים בתורה ומברכים על
 קריאתה. וכשהתרגול קורא, אז
 חצות הלילה ממש, ואז הקדוש
 ברוך הוא נמצא עם הצדיקים
 בגן עדן. ואסור לברך בידים
 טמאות ומזהמות, (ומברכים), וכף
 כל שעה.

בגלל שבשעה שפן אדם ישן,
 רוחו פורחת ממנו. ובשעה
 שרוחו פורחת ממנו, רוח טמאה
 מזמנת ושורה על ידיו ומטמאת
 אותם, ואסור לברך בהם ללא
 נטילה. ואם תאמר, אם כף, הרי
 ביום כשאנינו ישן ורוחו לא
 פורחת ממנו ולא שורה עליו
 רוח טמאה, וכשנכנס לבית
 הפסא לא לברך ולא לקרא בתורה
 אפלו דבר אחד עד שירחץ ידיו!
 ואם תאמר בגלל שהם מלכלכים
 - לא כף הוא, במה התלכלכו?
 אלא אוי לבני העולם שלא
 משגיחים ולא יודעים על כבוד
 רבונם ולא יודעים על מה עומד
 העולם. יש רוח אחד בכל בית
 פסא שבעולם ששם שורה ונהנה
 מאותו לכלוף וטנפת, ומיד
 שורה על אותן אצבעות ידי הנן
 אדם.

פתח רבי שמעון ואמר, כל מי
 ששמח באותם המועדים ולא
 נותן חלק לקדוש-ברוך-הוא,
 אותו רע עין, שטן שונא אותו
 ומקטר עליו ומסלקו מהעולם,
 וכמה צרות על צרות מסובב לו.
 חלק הקדוש ברוך הוא לשמח

נחתא ושריא על רישיהו דעמא קדישא.
 הוה סלקא בדבורא. דהא בשירותא כד בר
 נש קאים בצפרא אית ליה לברכא
 למאריה. בשעתא דפקח עינוי הוה מברך.
 הכי הוה עבדי חסידי קדמאי, נטלא דמייא
 הוה יהבי קמייהו, ובזמנא דאתערו בליליא
 אסתן ידיהו. וקיימי ולעאן באורייתא
 ומברכי על קריאתה. וכד תרנגולא קרי וכדין
 פלגות ליליא ממש, וכדין קדשא בריך הוא
 אשתפח עם צדיקייא בגנתא דעדן, ואסיר
 לברכא בידין מסואבות ומזהמות. (ומברכיין).
 וכן כל שעתא.

בגין דבשעתא דבר נש נאים, רוחיה פרחא
 מניה. ובשעתא דרוחיה פרחא מניה,
 רוחא מסאבא זמין ושריא על ידוי ומסאב
 לון ואסיר לברכא בהו בלא נטילה. ואי
 תימא אי הכי הא ביממא דלא נאים ולא פרח
 רוחיה מניה ולא שריא עליה רוחא מסאבא
 וכד עאל לבית הפסא לא יברך ולא יקרא
 בתורה אפלו מלה חדא עד דיסחי ידוי. ואי
 תימא בגין דמלוכלכים אנון, לאו הכי הוא,
 במה אתלכלכו. אלא ווי לבני עלמא דלא
 משגיחין ולא ידעין ביקרא דמאריהון ולא
 ידעי על מה קיימא עלמא. רוחא חדא אית
 בכל בית הפסא דעלמא דשריא תמן ואתהני
 מההוא לכלוכא וטנופא ומיד שרי על אנון
 אצבעאן ידוי דבר נש.

פתח רבי שמעון ואמר כל מאן דחדי באנון
 מועדיא ולא יהיב חולקיה לקדשא
 בריך הוא, ההוא רע עין שטן שונא אותו
 וקא מקטרג ליה וסליק ליה מעלמא וכמה
 עקו על עקו מסבב ליה. חולקיה דקודשא
 בריך הוא, למחדי למסכני כפום מה דיכיל

עניים כפי מה שיכול לעשות.
בגלל שהקדוש ברוך הוא בימים
אלו בא לראות אותם פלים
שבורים שלו, ונכנס עליהם,
ורואה שאין להם לשמח, ובוכה
עליהם. עולה למעלה ורוצה
להחריב את העולם,

באים בני השיבה לפניו
ואומרים: רבון העולם, רחום
וחנון נקראת, יתגלגלו רחמך
על בניך! אמר להם: וכי העולם
לא עשיתיהו אלא על חסד,
שפתוב (תהלים טו) אמרתי עולם
חסד יבנה, והעולם על זה קים.
אומרים לפניו המלאכים
העליונים: רבון העולם, הרי
פלוגי שאכל ושתה ויכול לעשות
חסד עם העניים ולא נתן להם
דבר. בא אותו מקטרג ומבקש
רשות, ורודף אחר אותו איש.

מי לנו בעולם גדול מאברהם
שעשה חסד לכל הבריות. ביום
שעשה משתה מה פתוב? (בראשית
כא) ויגדל הילד ויגמל ויעש
אברהם משתה גדול ביום הגמל
את יצחק. עשה אברהם משתה
וקרא לכל גדולי הדור לאותה
סעודה. ולמדנו, בכל סעודת
שמחה אותו מקטרג הולך
ורואה. אם אותו אדם הקדים
חסד לעניים והעניים בבית -
אותו מקטרג נפרד מאותו בית
ולא נכנס שם. ואם לא - נכנס
לשם ורואה ערבוּכיה של שמחה
בלי עניים ובלי חסד שהקדים
לעניים, עולה למעלה ומקטרג
עליו.

ביון שהזמין אברהם את גדולי
הדור, ירד המקטרג ועמד על
הפתח כמו עני, ולא היה מי
שישגיח בו. אברהם היה משמש
את אותם המלכים והגדולים.
שרה היניקה בנים לכלם, שלא
היו מאמינים פשהולידה, אלא

למעבד. בגין דקדשא בריך הוא ביומיה
אלין אתי למחמי לאנון מאנין תבירין דיליה,
ועאל עלייהו וחמי דלא אית להון למחדי,
ובכי עלייהו. סליק לעילא לחרבא עלמא.

אתאן בני מתיבתא קמיה ואמרי רבון
עלמא, רחום וחנון אתקריאת
יתגלגלון רחמך על בנך. אמר לון וכי עלמא
לא עבדית ליה אלא על חס"ד דכתיב, (תהלים
טו) אמרתי עולם חסד יבנה, ועלמא על דא
קיימא. אמרי קמיה מלאכי עלאי, רבון
עלמא הא פלוגי דאכיל ורוי ויכיל למעבד
טיבו עם מספני ולא יהיב לון מידי. אתי
ההוא מקטרגא ותבע רשו ורדף אבתריה
דההוא בר נש.

מאן לן בעלמא גדול מאברהם דעבד
טיבו לכל בריין. ביומא דעבד
משתייא, מה כתיב, (בראשית כא) ויגדל הילד
ויגמל, ויעש אברהם משתה גדול ביום
הגמל את יצחק. עבד אברהם משתייא
וקרא לכל רבבי דרא לההיא סעודתא.
ותנינן בכל סעודתא דחדוה, ההוא
מקטרגא אזיל וחמי אי ההוא בר נש
אקדים טיבו למספני, ומספני בביתא,
ההוא מקטרגא אתפרש מההוא ביתא ולא
עאל תמן, ואי לאו עאל תמן. וחמי
ערבוּכיא דחדוה בלא מספני ובלא טיבו
דאקדים למספני, סליק לעילא ומקטרגא
עליה.

אברהם פיון דזמין לרבבי דרא, נחת
מקטרגא וקם על פתחא כגוונא
דמספנא ולא הוה מאן דאשגח ביה. אברהם
הוה משמש לאנון מלכין ורבבין. שרה
אונקת בנין לכלהו, דלא הוה מהמנין פד